

POUTNÍK

Byla chladná noc, hluboká tma kryla ouzkou mezi skálami stezku, kterou, časem o povalené lebky i kosti lidské klopýtaje, mdlým se ubíral poutník krokem. Daleká i dlouhá byla rozsedlina skalní; černá tma kolem, vybledlé jen se mdle stkvěly lebky a ve vzdálí na nejvyšší proti rozsedlině skále, pokryté ve vrcholi sněhem věčným, stál kříž zaslepujícím ozářený světlem zbledlé Lúny. „Dobrou noc“ – „dobrou noc“, šeptal mdle; – co ztracený papršlek Lúny zdála se před ním vznášeti postava bledá, ztuhlou mu ku kříži okazujíc rukou; než hlučící i hrůzně lkající vichr jinými k němu mluvil slovy tajemnými. Za ním planulo zoře; časem se chtěl ohlédnouti k různobarevným červánkům ozlacujícím stezku přešlou; než bouře násilně tiskla ho vpřed a touha nevýslovná táhla ho za sebou v neznámou zemi stezkou neznámou.